

PASAKOJIMAS APIE SOVIJŲ

Sakmė apie pagonišką paklydimą, kaip Sovijų dievu vadina.

Sovijus buvo žmogus. Pagavęs laukinį šerną, išėmęs iš jo devynias blužnis, davė jas iš jo gimusiems iškepti. Tiems jas suvalgius, supykęs ant gimusiųjų iš jo, bandė nužengti į pragarą. Pro aštuonerius vartus nepajėgė, pro devintus savo norą patenkino gimusiojo iš jo, kitaip sakant, sūnaus padedamas. Broliams ant jo supykus, šis išsiprašė jų: „Nuėjęs surasiu savo tėvą.“ Ir atėjo į pragarą. Tėvui su juo pavakarieniavus, padarė jam guolį ir palaidojo jį žemėje. Rytą atsikėlus paklausė jo, ar gerą atilsį turėjo. O jis suklykė: „Ak! Kirminų ir šliužų ėdamas buvau.“ Kitą dieną vėl jam padarė vakarienę, įkėlė jį medį ir paguldė jį ten. Rytą paklausė jo. O jis pasakė: „Bičių bei uodų daugybės ėdamas buvau, aiman, kaip sunkiai miegojau.“ O kitą dieną, sukūręs laužą didelį, įmetė jį į ugnį. Rytą jo paklausė, ar gerai pailsėjo. Jis atsakė: „Kaip vaikelis lopšyje saldžiai miegojau.“

O didis šėtoniškas paklydimas, kurį įvedė į lietuvių giminę, jotvingius, prūsus, jemius, lybius ir daug kitų tautų, kurios Sovijos tautomis vadinasi. Jos Sovijų, gyvenusį Abimelecho laikais, laiko savo vėlių vedliu į pragarą ir iki šiol savo mirusiųjų kūnus degina ant laužų. Kaip Achilas ir Ajantas, ir kiti graikų kilmės, – šį paklydimą Sovijus jiems įvedė, kad aukotų nelabiems dievams: Andajui ir Perkūnui, kitaip tariant, griaustiniui, ir Žvorūnai, kitaip tariant, kalei, ir kalviui Teliaveliui, nukalusiam jam saulę, kad šviestų virš žemės, ir numetusiam jam saulę ant dangaus.

Šis nelabas paklydimas pas juos atėjo iš graikų. O metų nuo Abimelecho ir nuo nelabojo Sovijaus gausios giminės iki šių metų, kuriais pradėjome rašyti šias knygas, yra 3446 metai.